

Publicerad 2010-11-03 13:04 av dagbokeen

Andetag i en glasburk

Ensamhet är för dig,

Negativt

På samma sätt som det för mig är

Positivt

Men allt faller ner

Då vi inte vill längre

Utan söker skyddande portar att stänga bakom oss

Så att ensamheten inte kan krypa närmare

Så att vi blir rädda

För vi vill hålla allt på avstånd

För att aldrig kunna känna

Mer än lycka

För smärtan tror vi att vi klarar oss

Utan

När det egentligen är den som

Skapar hela vår värld

Och allt vi någonsin kommer att vara

Som mest

För utan smärtan blir du och jag

Inget mer än bara två människor

I en vilsen värld

Men strö smärta på oss

Så ska vi leva upp till samma höjder

Som bergen vi inte vågar klättra uppför

För att möta molnen och solen någonstans där

Mittemellan

Men är det verkligen så fel

Att inte våga ta klivet

Och känna smärtan

Längst ryggraden, under skinnet, i huvudet?

Det är mänskligt att fela,

Så vi kan väl försöka

Igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren dagbokeen med Poeter.se id #33885 innehar upphovsrätten